

העמד מקוה שלם על חזקתו והעמד טמא על חזקתו

אם המקוה נמצא שלם לפנינו:

שו"ע סה (ע"פ הר"ן)

מקוה שהוא מוחזק (ש"ד: לפעמים) להיות מימיו מתמעטים ולעמוד על פחות ממי סאה (וטבלה בו), צריכה לחזור ולטבול כל זמן שלא ידענו בודאי שבשעה שטבלה היה בו מי סאה;

אבל אם לא הוחזק להיות מימיו מתמעטין כל כך שיעמדו על פחות מארבעים סאה, אע"פ שפעמים שמימיו עולין ופעמים מתמעטין, אינה צריכה לחזור ולטבול; ומכל מקום כשר הדבר לעיין קודם טבילה אם יש בו ארבעים סאה.

אם המקוה נמצא חסר לפנינו:

שו"ע עא (ע"פ משנה במקוואות)

טמא שירד לטבול, ספק טבל ספק לא טבל; ואפילו טבל, ספק יש בו ארבעים סאה ספק אין בו, שני מקוואות אחד יש בו ארבעים סאה ואחד אין בו, טבל באחד מהם ואין ידוע באיזה מהם, טמא לפי שהטמא בחזקתו עד שידוע שטבל כראוי.

וכן מקוה שנמדד ונמצא חסר, בין שהיה המקוה ברשות הרבים בין שהיה ברשות היחיד, כל הטהרות שנעשו על גביו למפרע טמאות, עד שידוע זמן שנמדד בו והיה שלם.

ט"ז, באר הגולה: דין זה הוא אפילו בטמא טומאה דרבנן (כדעת ר' יוסי במשנה במקוואות).

גר"א: דין זה הוא בטומאה דאורייתא (כדעת ת"ק במשנה במקוואות) וכ"פ הרמב"ם.